

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 151

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55
26 maja 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 151/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 138 z 12.5.2012..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 151/02

Sprawa C-504/09 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, Węgrom, Republice Litewskiej, Republice Słowackiej oraz Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odwołanie — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszony przez Rzeczpospolitą Polską na lata 2008–2012 — Artykuł 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87 — Kompetencje Komisji i państw członkowskich — Równość traktowania) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 151/03	Sprawa C-505/09 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej, Republice Litewskiej, Republice Słowackiej oraz Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odwołanie — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/CE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszony przez Republikę Estońską na lata 2008–2012 — Kompetencje Komisji i państw członkowskich — Artykuł 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87 — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji)	2
2012/C 151/04	Sprawy połączone C-7/10 i C-9/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Staatssecretaris van Justitie przeciwko Tayfunowi Kahveciemu (C-7/10), Osmanowi Inanowi (C-9/10) (Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Prawo pobytu — Członkowie rodziny pracownika tureckiego, który uzyskał obywatelstwo — Zachowanie tureckiego obywatelstwa — Data uzyskania obywatelstwa)	3
2012/C 151/05	Sprawa C-185/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuły 5 i 6 — Leki gotowe — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Przepisy państwa członkowskiego zwalniające z obowiązku uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu podobnych produktów leczniczych mających niższą cenę niż produkty lecznicze objęte pozwoleniem)	3
2012/C 151/06	Sprawa C-209/10: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Post Danmark A/S przeciwko Konkurrencerådet (Artykuł 82 WE — Przedsiębiorstwo pocztowe zajmujące pozycję dominującą i na którym ciąży obowiązek świadczenia usług powszechnych w zakresie doręczania niektórych przesyłek adresowanych — Stosowanie niskich cen wobec niektórych dawnych klientów konkurenta — Brak dowodów dotyczących zamiaru — Dyskryminacja cenowa — Niskie i wybiórcze ceny — Rzeczywiste lub prawdopodobne wykluczenie konkurenta — Wpływ na konkurencję i, z tego względu, na konsumentów — Obiektywne uzasadnienie)	4
2012/C 151/07	Sprawa C-243/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przemysłu hotelarskiego na Sardynii — Odzyskanie).....	4
2012/C 151/08	Sprawa C-414/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Véclair SA przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'Etat (Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 17 ust. 2 lit. b) — Opodatkowanie towarów sprowadzanych z państw trzecich — Uregulowania krajowe — Prawo do odliczenia podatku VAT w przywozie — Warunki — Rzeczywista zapłata podatku VAT przez podatnika)	5
2012/C 151/09	Sprawa C-417/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko 3M Italia SpA (Podatki bezpośrednie — Zakończenie postępowań zawisłych przed sądem orzekającym w ostatniej instancji w sprawach podatkowych — Nadużycie prawa — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Swobody gwarantowane traktatem — Zasada niedyskryminacji — Pomoc państwa — Obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania prawa Unii)	5
2012/C 151/10	Sprawa C-436/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons — Belgia) — państwo belgijskie przeciwko BLM SA (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 13 część B lit. b) — Prawo do odliczenia — Dobro inwestycyjne należące do podatnika będącego osobą prawną i oddane do dyspozycji pracowników podatnika na ich potrzeby prywatne)	6

2012/C 151/11	Sprawa C-500/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria centrale, sezione di Bologna — Włochy) — Ufficio IVA di Piacenza przeciwko Belvedere Costruzioni Srl (Podatki — Podatek VAT — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Szósta dyrektywa — Artykuły 2 i 22 — Automatyczne zakończenie postępowania przed sądem trzeciej instancji w sprawach podatkowych)	6
2012/C 151/12	Sprawa C-564/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung przeciwko Pfeifer & Langen KG (Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Artykuły 3 i 4 — Środki administracyjne — Zwrot nienależnych korzyści — Odsetki za opóźnienie i odsetki za zwłokę należne na podstawie prawa krajowego — Stosowanie przepisów o przedawnieniu zawartych w rozporządzeniu nr 2988/95 do takich odsetek za zwłokę — Termin rozpoczęcia biegu przedawnienia — Pojęcie zawieszenia — Pojęcie przerwania)	7
2012/C 151/13	Sprawa C-599/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Słowacja) — SAG ELV Slovensko as, FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe as, TESLA Stropokov as, Autostrade per l'Italia SpA, EFKON AG, Stalexport Autostrady SA przeciwko Úrad pre verejné obstarávanie (Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych — Przetarg ograniczony — Ocena oferty — Żądanie instytucji zamawiającej zmierzające do uzyskania wyjaśnień w przedmiocie oferty — Przesłanki)	7
2012/C 151/14	Sprawa C-607/10: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy)	8
2012/C 151/15	Sprawa C-1/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Mainz — Niemcy) — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM) (Środowisko naturalne — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Artykuł 18 ust. 1 i 4 — Przemieszczanie niektórych odpadów — Artykuł 3 ust. 2 — Informacje obowiązkowe — Tożsamość wytwórcy odpadów — Niewskazanie przez handlowca pośrednika — Ochrona tajemnicy handlowej)	8
2012/C 151/16	Sprawy połączone od C-164/10 do C-176/10: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Emanuele Ferazzoli i in. przeciwko Ministero dell'Interno (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)	9

- 2012/C 151/17 Sprawa C-255/10: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Roma — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Alessandrowi Sacchiemu (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność) 10
- 2012/C 151/18 Sprawa C-279/10: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Verbania — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Matteowi Minesiemu (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność) 10
- 2012/C 151/19 Sprawa C-413/10: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Prato — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Micheli Pulignani, Alfonsowi Picariello, Bianca Cilli, Andrei Morettemu, Maurovi Bianconiemu, Patrizio Goriemu, Emiliowi Duranti, Concetcie Zungri (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność) 11
- 2012/C 151/20 Sprawa C-501/10: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Raffaele Russo (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)..... 12

2012/C 151/21	Sprawa C-107/11: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana — Włochy) — Ministero dell'Interno, Questura di Caltanissetta przeciwko Massimiliano Rizzo (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność) 13
2012/C 151/22	Sprawa C-368/11: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Raffaele Arrichiellowi (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)..... 13
2012/C 151/23	Sprawa C-612/11: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Vincenzowi Veneruso (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność) 14
2012/C 151/24	Sprawa C-94/12: Wniosek o wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche (Włochy) w dniu 20 lutego 2012 r. — Swm Costruzioni 2 SpA, D.I. Mannocchi Luigino przeciwko Provincia di Fermo 15
2012/C 151/25	Sprawa C-100/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 24 lutego 2012 r. — Fastweb SpA przeciwko Azienda Sanitaria Locale di Alessandria 15
2012/C 151/26	Sprawa C-105/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Essent NV i Essent Nederland BV 15
2012/C 151/27	Sprawa C-106/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Eneco Holding NV 16

2012/C 151/28	Sprawa C-107/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Staat der Nederlanden przeciwko Delta N.V.	16
2012/C 151/29	Sprawa C-108/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Vâlcea (Rumunia) w dniu 29 lutego 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea	17
2012/C 151/30	Sprawa C-111/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Ministero per i beni e le attività culturali i in. przeciwko Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia i in.	17
2012/C 151/31	Sprawa C-113/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 1 marca 2012 r. — Donal Brady przeciwko Environmental Protection Agency	18
2012/C 151/32	Sprawa C-117/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Burgos (Hiszpania) w dniu 5 marca 2012 r. — La Retoucherie de Manuela, S. L. przeciwko La Retoucherie de Burgos, S. C.	18
2012/C 151/33	Sprawa C-123/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Giurgiu (Rumunia) w dniu 6 marca 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Giurgiu	19
2012/C 151/34	Sprawa C-124/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Plovdiv (Bułgaria) w dniu 7 marca 2012 r. — AES-3C Maritza East 1 EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Plovdiv	19
2012/C 151/35	Sprawa C-128/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho do Porto (Portugalia) w dniu 8 marca 2012 r. — Sindicato dos Bancários do Norte i in. przeciwko BPN — Banco Português de Negócios, SA	20
2012/C 151/36	Sprawa C-136/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 marca 2012 r. — Consiglio Nazionale dei Geologi przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato	20
2012/C 151/37	Sprawa C-137/12: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	24
2012/C 151/38	Sprawa C-138/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 marca 2012 r. — Rusedespred OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite	24
2012/C 151/39	Sprawa C-142/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 21 marca 2012 r. — Hristomir Marinov przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” gr. Varna	25
2012/C 151/40	Sprawa C-147/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för Nedre Norrland (Szwecja) w dniu 26 marca 2012 r. — ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB przeciwko Frankowi Kootowi oraz Evergreen Investments AB	25

2012/C 151/41	Sprawa C-163/11: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Belgia) — Anex Customs BVBA przeciwko Belgische Staat, KBC Bank NV 26	26
Sąd		
2012/C 151/42	Sprawa T-114/09: Postanowienie Sądu z dnia 22 marca 2012 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Zwrot pomocy — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania) 27	27
2012/C 151/43	Sprawa T-273/09: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2012 r. — Associazione „Giùlemanidallajuve” przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadużycie pozycji dominującej — Oddalenie skargi — Uzasadniony interes — Interes wspólnotowy — Skarga w części niedopuszczalna a w części oczywiście bezzasadna) 27	27
2012/C 151/44	Sprawa T-327/09: Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — Connefroy i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność) 27	27
2012/C 151/45	Sprawa T-508/09: Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2012 r. — Cañas przeciwko Komisji (Konkurencja — Reguły walki z dopingiem — Decyzja o nieuwzględnieniu wniesionej do Komisji skargi — Zaprzestanie działalności zawodowej — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania) 28	28
2012/C 151/46	Sprawa T-236/10: Postanowienie Sądu z dnia 29 marca 2012 r. — Asociación Española de Banca przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Stowarzyszenie — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność) 28	28
2012/C 151/47	Sprawa T-261/11: Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — European Goldfields przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Subwencja udzielona przez władze greckie przedsiębiorstwu górniczemu Ellinikos Chrysos polegająca na sprzedaży kopalni górniczych Cassandra po cenie niższej od rzeczywistej wartości rynkowej i na zwolnieniu z podatków od tej transakcji — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną i nakazująca jej odzyskanie wraz z odsetkami — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność) 29	29
2012/C 151/48	Sprawa T-341/11: Postanowienie Sądu z dnia 23 marca 2012 r. — Ecologistas en Acción przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dorozumiana odmowa dostępu — Interes prawny — Wyraźna decyzja przyjęta po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania) 29	29
2012/C 151/49	Sprawa T-97/12: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Makhlouf przeciwko Radzie 29	29
2012/C 151/50	Sprawa T-98/12: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Makhlouf przeciwko Radzie 30	30

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2012/C 151/51	Sprawa T-99/12: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Syriatel Mobil Telecom przeciwko Radzie	30
2012/C 151/52	Sprawa T-100/12: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Almashreq Investment przeciwko Radzie	30
2012/C 151/53	Sprawa T-101/12: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Cham przeciwko Radzie	31
2012/C 151/54	Sprawa T-102/12: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Sorouh przeciwko Radzie	31
2012/C 151/55	Sprawa T-103/12: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2012 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji	31
2012/C 151/56	Sprawa T-125/08: Postanowienie Sądu z dnia 30 marca 2012 r. — Atlantean przeciwko Komisji ...	33
2012/C 151/57	Sprawa T-368/08: Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — Atlantean przeciwko Komisji ...	33
2012/C 151/58	Sprawa T-501/09: Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2012 r. — PhysioNova przeciwko OHIM — Flex Equipos de Descanso (FLEX)	33
2012/C 151/59	Sprawa T-581/10: Postanowienie Sądu z dnia 28 marca 2012 r. — X Technology Swiss przeciwko OHIM — Brawn (X-Undergear)	33

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2012/C 151/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Dz.U. C 89 z 24.3.2012.

Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, Węgrom, Republice Litewskiej, Republice Słowackiej oraz Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-504/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszony przez Rzeczpospolitą Polską na lata 2008–2012 — Artykuł 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87 — Kompetencje Komisji i państw członkowskich — Równość traktowania)

(2012/C 151/02)

Język postępowania: polski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Kružíková i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Komisję: Królestwo Danii (przedstawiciel: C. Vang, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Rzeczpospolita Polska (pełnomocnicy: M. Szpunar, M. Nowacki i B. Majczyna, pełnomocnicy), Węgry, Republika Litewska, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: H Walker, pełnomocnik, i J Maurici, barrister)

Interwenienci popierający Rzeczpospolitą Polską: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i D. Hadroušek, pełnomocnicy), Rumunia (przedstawiciele: V. Angelescu i A. Cazacioc, doradcy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-183/07 Polska przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji C(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę na lata 2008–2012 zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32) — Zasada ne ultra petita — Granice kontroli sądowej — Naruszenie art. 48 ust. 2 regulaminu Sądu — Błędna wykładnia art. 296 TFUE, art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, a także art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 decyzji Komisji C (2007)1295 wersja ostateczna

wiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32) — Zasada ne ultra petita — Granice kontroli sądowej — Naruszenie art. 48 ust. 2 regulaminu Sądu — Błędna wykładnia art. 296 TFUE, art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, a także art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 decyzji Komisji C (2007)1295 wersja ostateczna

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska, Królestwo Danii, Rumunia, a także Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej, Republice Litewskiej, Republice Słowackiej oraz Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-505/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/CE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszony przez Republikę Estońską na lata 2008–2012 — Kompetencje Komisji i państw członkowskich — Artykuł 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87 — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji)

(2012/C 151/03)

Język postępowania: estoński

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Kružíková, E. Randvere i E. White, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Komisję: Królestwo Danii (przedstawiciel: C. Vang, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Republika Estońska (przedstawiciele: L. Uibo i M. Linntam, pełnomocnicy), Republika Litewska, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Interwenienci popierający Republikę Estońską: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Łotewska (przedstawiciele: K. Drēviņa i M. I. Kalniņš, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-263/07 Estonia przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Republikę Estońską na lata 2008–2012 zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32) — Naruszenie prawa przy badaniu dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności — Błędna wykładnia art. 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE oraz ogólnej zasady równego traktowania — Błędna interpretacja zakresu zastosowania zasady dobrej administracji — Błędna kwalifikacja przepisów zaskarżonej decyzji jako nierozzerwalnie związanych, co doprowadziło do stwierdzenia nieważności całej decyzji, zamiast jej części.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.*
- 3) *Republika Czeska, Królestwo Danii i Republika Łotewska pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Staatssecretaris van Justitie przeciwko Tayfunowi Kahveciemu (C-7/10), Osmanowi Inanowi (C-9/10)

(Sprawy połączone C-7/10 i C-9/10) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Prawo pobytu — Członkowie rodziny pracownika tureckiego, który uzyskał obywatelstwo — Zachowanie tureckiego obywatelstwa — Data uzyskania obywatelstwa)

(2012/C 151/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie

Strona pozwana: Tayfun Kahveci (C-7/10), Osman Inan (C-9/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 7 decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją — Prawo pobytu członków rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Członkowie rodziny pracownika tureckiego, który uzyskał obywatelstwo, zachowując jednak jednocześnie swoje tureckie obywatelstwo — Data uzyskania obywatelstwa

Sentencja

Artykuł 7 decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turecką, należy interpretować w ten sposób, że członkowie rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego mogą wciąż powoływać się na ten przepis, gdy pracownik ten uzyskał obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego, zachowując jednocześnie obywatelstwo tureckie.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-185/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuły 5 i 6 — Leki gotowe — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Przepisy państwa członkowskiego zwalniające z obowiązku uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu podobnych produktów leczniczych mających niższą cenę niż produkty lecznicze objęte pozwoleniem)

(2012/C 151/05)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 6 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego

kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) — Przepisy państwa członkowskiego dopuszczające wprowadzenie do obrotu w tym państwie, bez uprzedniego pozwolenia, produktów leczniczych mających niższą cenę i podobne właściwości co produkty lecznicze objęte pozwoleniem

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 4 ustawy Prawo farmaceutyczne z dnia 6 września 2001 r., znowelizowanej ustawą z dnia 30 marca 2007 r., z tego względu, że przepis ten zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produkty lecznicze pochodzenia zagranicznego zawierające te same substancje czynne, tę samą dawkę i postać, co produkty lecznicze, które otrzymały pozwolenie na dopuszczenie do obrotu w Polsce, pod warunkiem w szczególności że cena tych sprowadzonych produktów leczniczych jest konkurencyjna w stosunku do ceny produktów leczniczych, które uzyskały takie pozwolenie, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 6 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Post Danmark A/S przeciwko Konkurrencerådet

(Sprawa C-209/10) (¹)

(Artykuł 82 WE — Przedsiębiorstwo pocztowe zajmujące pozycję dominującą i na którym ciąży obowiązek świadczenia usług powszechnych w zakresie doręczania niektórych przesyłek adresowanych — Stosowanie niskich cen wobec niektórych dawnych klientów konkurenta — Brak dowodów dotyczących zamiaru — Dyskryminacja cenowa — Niskie i wybiórcze ceny — Rzeczywiste lub prawdopodobne wykluczenie konkurenta — Wpływ na konkurencję i, z tego względu, na konsumentów — Obiektywne uzasadnienie)

(2012/C 151/06)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Post Danmark A/S

Strona pozwana: Konkurrencerådet

przy udziale: Forbruger-Kontakt a-s

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia art. 82 WE (obecnie art. 102 TFUE) — Nadużycie pozycji dominującej — Zajmujące pozycję dominującą przedsiębiorstwo pocztowe, na którym ciąży obowiązek doręczania adresowanych listów i paczek, stosujące ceny doręczania przesyłek nieadresowanych obniżone wybiórczo do poziomu niższego niż całkowite koszty średnie tego przedsiębiorstwa, lecz wyższego niż jego średnie koszty przyrostowe — Nadużycie mające na celu wyeliminowanie konkurenta

Sentencja

Artykuł 82 WE należy interpretować w ten sposób, że polityka niskich cen stosowana w odniesieniu do niektórych ważnych dawnych klientów konkurenta przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą nie może być uznana za stanowiącą nadużycie wykluczające na tej tylko podstawie, że cena zastosowana przez to przedsiębiorstwo wobec jednego z owych klientów jest niższa od poziomu średnich kosztów całkowitych przypisywanych rozważanej działalności, lecz wyższa niż jego odpowiednio ocenione w postępowaniu w sprawie przed sądem krajowym średnie koszty przyrostowe. Aby ocenić to, czy w okolicznościach takich jak okoliczności rozpatrywanej sprawy zachodziły skutki antykonkurencyjne, należy zbadać czy ta niemająca obiektywnego uzasadnienia polityka cenowa powoduje rzeczywiste lub prawdopodobne wyeliminowanie konkurenta ze szkodą dla konkurencji, a z tego względu — dla interesów konsumentów.

(¹) Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-243/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przemysłu hotelarskiego na Sardynii — Odzyskanie)

(2012/C 151/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Grespan i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i P. Gentili, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niepodjęcie w przewidzianym terminie wszelkich działań niezbędnych do zastosowania się do art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu pomocy N 272/98 C 1/04 (ex NN 158/03 i CP 5/2003) [notyfikowane jako dokument nr C(2008) 2997] (Dz.U. L 302 s. 9)

Sentencja

1) Nie podejmując w przewidzianym terminie wszelkich działań niezbędnych, aby odzyskać od beneficjentów pomoc przyznaną na podstawie programu pomocy uznanego za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem decyzją Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98” C 1/04 (ex NN 158/03 i CP 15/2003), Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2, 3 i 4 tej decyzji.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Véleclair SA przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'Etat

(Sprawa C-414/10) (¹)

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 17 ust. 2 lit. b) — Opodatkowanie towarów sprowadzanych z państw trzecich — Uregulowania krajowe — Prawo do odliczenia podatku VAT w przywozie — Warunki — Rzeczywista zapłata podatku VAT przez podatnika)

(2012/C 151/08)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Véleclair SA

Strona pozwana: Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'Etat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 17 ust. 2 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s.1) — Uregulowania krajowe uzależniająca prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej od przywozu od rzeczywistej zapłaty tego podatku przez podatnika

Sentencja

Artykuł 17 ust. 2 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru

podatku należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on państwom członkowskim uzależniać prawa do odliczenia podatku VAT w przywozie od uprzedniej rzeczywistej zapłaty tego podatku przez podatnika, w sytuacji gdy podatnik ten jest jednocześnie uprawnionym do odliczenia.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko 3M Italia SpA

(Sprawa C-417/10) (¹)

(Podatki bezpośrednie — Zakończenie postępowania zawisłych przed sądem orzekającym w ostatniej instancji w sprawach podatkowych — Nadużycie prawa — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Swobody gwarantowane traktatem — Zasada niedyskryminacji — Pomoc państwa — Obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania prawa Unii)

(2012/C 151/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Strona pozwana: 3M Italia SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Podatek dochodowy od osób prawnych — Przepisy krajowe przewidujące różne stawki podatku od dywidend spółek w zależności od ich miejsca siedziby — Transakcja handlowa z udziałem spółek będących rezydentami we Włoszech i spółek mających siedzibę za granicą — Decyzja administracji uznająca, że zastosowanie mają podatki należne w przypadku spółek będących rezydentami zagranicznymi — Pojęcie nadużycia zdefiniowane w sprawie C-255/02 Halifax i in. — Stosowanie do niezharmonizowanych podatków krajowych takich jak podatki bezpośrednie

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności zasada zakazu nadużycia prawa, art. 4 ust. 3 TUE, swobody zagwarantowane traktatem FUE, zasada niedyskryminacji, przepisy w zakresie pomocy państwa oraz obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania prawa Unii, powinno być interpretowane w ten sposób, że nie stoi na przeszkodzie stosowaniu, w sprawie takiej jak ta przed sądem krajowym dotyczącej podatków

bezpośrednich, przepisu krajowego, który przewiduje zakończenie postępowania zawisłych przed sądem orzekającym w ostatniej instancji w sprawach podatkowych poprzez zapłatę kwoty równej 5 % wartości sporu, gdy postępowania te zostały zainicjowane skargą wniesioną w pierwszej instancji ponad dziesięć lat przed dniem wejścia w życie tego przepisu i gdy administracja podatkowa przegrała sprawę w dwóch pierwszych instancjach.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons — Belgia) — państwo belgijskie przeciwko BLM SA

(Sprawa C-436/10) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 13 część B lit. b) — Prawo do odliczenia — Dobro inwestycyjne należące do podatnika będącego osobą prawną i oddane do dyspozycji pracowników podatnika na ich potrzeby prywatne)

(2012/C 151/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona wnosząca apelację: państwo belgijskie — SPF Finances

Druga strona postępowania: BLM SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Mons — Wykładnia art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy nr 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Dobro inwestycyjne udostępnione i częściowo przeznaczone do celów prywatnych członka kierownictwa osoby prawnej i jego rodziny, z którym wiąże się powstanie prawa do odliczenia naliczonego podatku — Wyłączenie prawa do odliczenia

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które w

sytuacji, w której nie zostały spełnione przesłanki dzierżawy lub najmu nieruchomości w rozumieniu tego art. 13 część B lit. b), traktują jako świadczenie usług zwolnione z podatku od wartości dodanej na podstawie tego ostatniego przepisu wykorzystywanie przez tego podatnika, dla potrzeb prywatnych pracowników podatnika będącego osobą prawną, części budynku wzniesionego lub posiadanego na podstawie prawa rzeczowego do nieruchomości, w wypadku gdy z nieruchomością tą wiąże się prawo do odliczenia podatku naliczonego.

Do sądu krajowego należy dokonanie oceny, czy w sytuacji takiej jak w stanie faktycznym rozpatrywanym przez ten sąd możliwe jest stwierdzenie występowania najmu nieruchomości w rozumieniu wspomnianego art. 13 część B lit. b).

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria centrale, sezione di Bologna — Włochy) — Ufficio IVA di Piacenza przeciwko Belvedere Costruzioni Srl

(Sprawa C-500/10) (¹)

(Podatki — Podatek VAT — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Szósta dyrektywa — Artykuły 2 i 22 — Automatyczne zakończenie postępowania przed sądem trzeciej instancji w sprawach podatkowych)

(2012/C 151/11)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria centrale, sezione di Bologna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ufficio IVA di Piacenza

Strona pozwana: Belvedere Costruzioni Srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria centrale, sezione di Bologna — Podatek od wartości dodanej — Artykuły 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Obowiązek zapewnienia przez państwa członkowskie skutecznego poboru podatku VAT — Uregulowania krajowe przewidujące pod pewnymi warunkami zakończenie postępowania przed sądem bez wydania orzeczenia co do istoty w trzeciej instancji i uprawomocnienie w związku z tym orzeczenia wydanego w drugiej instancji — Rzekoma rezygnacja z poboru zharmonizowanego podatku

Sentencja

Artykuł 4 ust. 3 TUE oraz art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie stosowaniu w dziedzinie podatku od wartości dodanej przepisu prawa krajowego o charakterze wyjątkowym, takiego jak w sprawie przed sądem krajowym, przewidującego automatyczne zakończenie postępowania przed sądem do spraw podatkowych trzeciej instancji, jeżeli skarga w pierwszej instancji została wniesiona ponad dziesięć lat, a w praktyce ponad 14 lat przed wejściem w życie owego przepisu, zaś organ podatkowy przegrał zarówno w pierwszej, jak w drugiej instancji, i uprawomocnienie w związku z tym orzeczenia wydanego w drugiej instancji oraz wygaśnięcie zobowiązania podatkowego, którego organ dochodził.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung przeciwko Pfeifer & Langen KG

(Sprawa C-564/10) (¹)

(Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Artykuły 3 i 4 — Środki administracyjne — Zwrot nienależnych korzyści — Odsetki za opóźnienie i odsetki za zwłokę należne na podstawie prawa krajowego — Stosowanie przepisów o przedawnieniu zawartych w rozporządzeniu nr 2988/95 do takich odsetek za zwłokę — Termin rozpoczęcia biegu przedawnienia — Pojęcie zawieszenia — Pojęcie przerwania)

(2012/C 151/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca rewizję: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Druga strona postępowania: Pfeifer & Langen KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1) — Dochodzenie zwrotu bezprawnie przyznanej pomocy — Stosowanie art. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 do przedawnienia roszczeń o odsetki należne na podstawie prawa krajowego obok zwrotu nienależnie otrzymanych kwot

Sentencja

Artykuł 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich należy interpretować w ten sposób, że termin przedawnienia przewidziany w tym przepisie w odniesieniu do dochodzenia wierzytelności głównej o zwrot korzyści uzyskanej nienależnie z budżetu Unii nie ma zastosowania do dochodzenia roszczeń o odsetki naliczone od tej wierzytelności głównej, w sytuacji gdy obowiązek zapłaty odsetek wynika nie z prawa Unii, lecz ma podstawę jedynie w prawie krajowym.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Słowacja) — SAG ELV Slovensko as, FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe as, TESLA Stropokov as, Autostrade per l'Italia SpA, EFKON AG, Stalexport Autostrady SA przeciwko Úrad pre verejné obstarávanie

(Sprawa C-599/10) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych — Przetarg ograniczony — Ocena oferty — Żądanie instytucji zamawiającej zmierzające do uzyskania wyjaśnień w przedmiocie oferty — Przesłanki)

(2012/C 151/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAG ELV Slovensko as, FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe as, TESLA Stropokov as, Autostrade per l'Italia SpA, EFKON AG, Stalexport Autostrady SA

Strona pozwana: Úrad pre verejné obstarávanie

Przy udziale: Národná diaľničná spoločnosť a.s.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114), a w szczególności art. 2, 51 i 55 tej dyrektywy — Ewentualny obowiązek instytucji zamawiającej zażądania w razie potrzeby wyjaśnienia oferty — Zakres tego obowiązku

Sentencja

- 1) Artykuł 55 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że, wymaga on istnienia w ustawodawstwie krajowym przepisu, takiego jak art. 42 ust. 3 ustawy nr 25/2006 o zamówieniach publicznych w wersji mającej zastosowanie do sprawy przed sądem krajowym, który przewiduje zasadniczo, że wówczas gdy kandydat proponuje cenę rażąco niską, instytucja zamawiająca kieruje do niego na piśmie żądanie udzielenia wyjaśnienia swej propozycji ceny. Do sądu krajowego należy dokonanie weryfikacji, czy w świetle całości dostępnych mu akt sprawy żądanie udzielenia wyjaśnienia pozwoliło danemu kandydatowi w wystarczającym stopniu wyjaśnić składowe elementy jego oferty.
- 2) Artykuł 55 dyrektywy 2004/18 sprzeciwia się stanowisku instytucji zamawiającej, wedle którego nie ma ona obowiązku żądania od kandydata udzielenia wyjaśnienia rażąco niskiej ceny.
- 3) Artykuł 2 dyrektywy 2004/18 nie sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 42 ust. 2 ustawy nr 25/2006, wedle którego zasadniczo instytucja zamawiająca może na piśmie zażądać od kandydatów udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty, nie żądając jednak i nie przyjmując jakiegokolwiek zmiany oferty. Przy wykonywaniu uprawnień dyskrejonalnych, którymi dysponuje instytucja zamawiająca, ma ona obowiązek traktowania różnych kandydatów w sposób równy i lojalny, tak aby pod koniec procedury selekcji ofert i mając na uwadze jej wynik żądanie udzielenia wyjaśnień nie prowadziło do wrażenia, że w sposób nieuprawniony faworyzuje lub defaworyzuje kandydatów, do których to żądanie było skierowane.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-607/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy)

(2012/C 151/14)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i K. Simonsson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciel: A. Falk, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8) — Warunki wydawania pozwoleń dla istniejących

instalacji — Obowiązek zagwarantowania, że instalacje te będą eksploatowane zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie

Sentencja

- 1) Nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe władze zapewnią, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (wersja ujednolicona) lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie warunków oraz, jeśli to konieczne, przez ich uaktualnienie, aby wszystkie istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, z zastrzeżeniem innych szczególnych przepisów prawa Unii, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Mainz — Niemcy) — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

(Sprawa C-1/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Artykuł 18 ust. 1 i 4 — Przemieszczanie niektórych odpadów — Artykuł 3 ust. 2 — Informacje obowiązkowe — Tożsamość wytwórcy odpadów — Niewskazanie przez handlowca pośrednika — Ochrona tajemnicy handlowej)

(2012/C 151/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Mainz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH

Strona pozwana: Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Mainz — Wykładnia art. 18 ust. 1 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1) — Dokument zawarty w załączniku VII do rzeczonego rozporządzenia, zawierający informacje towarzyszące przemieszczaniu niektórych odpadów — Prawo pośrednika do niewskazania w dokumencie tożsamości wytwórców odpadów w celu ochrony swoich klientów wobec odbiorcy

Sentencja

- 1) Artykuł 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 308/2009 z dnia 15 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on handlowcowi-pośrednikowi będącemu podmiotem organizującym przemieszczanie odpadów na nieujawnienie tożsamości wytwórcy odpadów ich odbiorcy, jak ustanowiono w art. 18 ust. 1 w związku z załącznikiem VII do tego rozporządzenia, nawet jeżeli to nieujawnienie byłoby konieczne do ochrony tajemnicy handlowej tego handlowca-pośrednika.
- 2) Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1013/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 308/2009, należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on w ramach przemieszczania odpadów objętego tym przepisem handlowca-pośrednika do wypełnienia pola 6 dokumentu określonego w załączniku VII do rozporządzenia nr 1013/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 308/2009, i do przekazania go odbiorcy, przy czym zakres tego obowiązku nie może być ograniczony przez prawo do ochrony tajemnicy handlowej.

(¹) Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Emanuele Ferazzoli i in. przeciwko Ministero dell'Interno

(Sprawy połączone od C-164/10 do C-176/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Emanuele Ferazzoli (C-164/10), Cosima Barberio (C-165/10), Patrizia Banchetti (C-166/10), Andrea Palomba

(C-167/10), Michele Fanelli (C-168/10), Sandra Castronovo (C-169/10), Mirko De Filippo (C-170/10), Andrea Sacripanti (C-171/10), Emiliano Orru' (C-172/10), Fabrizio Cariulo (C-173/10), Paola Tonachella (C-174/10), Pietro Calogero (C-175/10), Danilo Spina (C-176/10)

Strona pozwana: Ministero dell'Interno

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność w zakresie przyjmowania zakładów — Przepisy krajowe zastrzegające wykonywanie działalności w zakresie przyjmowania zakładów na rzecz podmiotów krajowych, które uzyskały koncesję — Ograniczenia w otwieraniu nowych punktów przyjmowania zakładów przez posiadaczy nowych koncesji — Utrata koncesji w przypadku transgranicznego urządzania gier podobnych do gier uznawanych za „publiczne” — Zgodność z art. 43 i 49 WE

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopoli państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Roma — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Alessandrowi Sacchiemu

(Sprawa C-255/10) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Roma

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Alessandro Sacchi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Roma — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje dzięki procedurom ich udzielenia, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty gospodarcze z tego samego sektora — Zgodność z art. 43 i 49 WE

Sentencja

1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.

2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policy zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.

3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopolu państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Verbania — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Matteowi Minesiemu

(Sprawa C-279/10) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Verbania

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Matteo Minesi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale del Riesame di Verbania — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje dzięki procedurom ich udzielenia, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty gospodarcze z tego samego sektora — Zgodność z art. 43 i 49 WE

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zardziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopoli państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Prato — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Micheli Pulignani, Alfonsowi Picariello, Biance Cilli, Andrei Morettiemu, Maurowi Bianconiemu, Patrizio Goriemu, Emiliowi Duranti, Concetcie Zungri

(Sprawa C-413/10) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Prato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Michela Pulignani, Alfonso Picariello, Bianca Cilla, Andrea Moretti, Mauro Bianconi, Patrizio Gori, Emilio Duranti, Concetta Zungri

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Prato — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje dzięki procedurom ich udzielenia, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty gospodarcze z tego samego sektora — Zgodność z art. 43 i 49 WE

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopolu państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Raffaele Russo

(Sprawa C-501/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/20)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Raffaele Russo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje dzięki procedurom ich udzielenia, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty gospodarcze z tego samego sektora — Zgodność z art. 43 i 49 WE

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopolu państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana — Włochy) — Ministero dell'Interno, Questura di Caltanissetta przeciwko Massimiliano Rizzo

(Sprawa C-107/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero dell'Interno, Questura di Caltanissetta

Strona pozwana: Massimiliano Rizzo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje dzięki procedurom ich udzielenia, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty gospodarcze z tego samego sektora — Zgodność z art. 43 i 49 WE

Sentencja

1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych

odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.

- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopoli państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 7.5.2012.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Raffaele Arrichiello

(Sprawa C-368/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/22)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Raffaele Arrichiello

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje w wyniku procedur ich udzielania, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty działające w tym sektorze — Zgodność z art. 43 WE i 49 WE

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopoli państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Vincenzowi Veneruso

(Sprawa C-612/11) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 151/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Milano

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Vincenzo Veneruso

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Milano — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona udzielana podmiotom prawa, które uzyskały zezwolenia i licencje dzięki procedurom ich udzielenia, z których niezgodnie z prawem wykluczono inne podmioty gospodarcze z tego samego sektora — Zgodność z art. 43 i 49 WE (obecnie art. 49 i 56 TFUE)

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej

działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.

- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopolii państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wniosek o wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche (Włochy) w dniu 20 lutego 2012 r. — Swm Costruzioni 2 SpA, D.I. Mannocchi Luigino przeciwko Provincia di Fermo

(Sprawa C-94/12)

(2012/C 151/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Swm Costruzioni 2 SpA, D.I. Mannocchi Luigino

Strona pozwana: Provincia di Fermo

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 47 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, że co do zasady sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, takich jak włoskie przepisy zawarte w art. 49 ust. 6 dekretu ustawodawczego nr 163/2006, które wykluczają z wyjątkiem szczególnych przypadków możliwość powołania się na kwalifikacje więcej niż jednego przedsiębiorstwa pomocniczego stanowiąc, że „w zakresie robót budowlanych oferent może odwołać się wyłącznie do jednego podmiotu pomocniczego w odniesieniu do każdej kategorii kwalifikacji. Ogłoszenie o zamówieniu może dopuścić powołanie się na kwalifikacje wielu przedsiębiorstw pomocniczych z uwagi na wartość zamówienia lub szczególnie charakter świadczeń [...]”.

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 24 lutego 2012 r. — Fastweb SpA przeciwko Azienda Sanitaria Locale di Alessandria

(Sprawa C-100/12)

(2012/C 151/25)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fastweb SpA

Strona pozwana: Azienda Sanitaria Locale di Alessandria

Przy udziale: Telecom Italia S.p.A., Path-net S.p.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady równości stron, niedyskryminacji i ochrony konkurencji w ramach zamówień publicznych, o których mowa w dyrektywie 89/665/EWG (¹) zmienionej po raz ostatni dyrektywą 2007/66/WE (²), wykluczają „żywe” prawo wynikające z orzeczenia Consiglio di Stato obradującej w pełnym składzie nr 4 z 2011 r., zgodnie z którym rozpatrzenie odwołania wzajemnego zmierzającego do podważenia legitymacji wnoszącego odwołania poprzez zakwestionowanie dopuszczenia go do postępowania przetargowego musi koniecznie poprzedzać rozpatrzenie odwołania i ma znaczenia prejudycjalne względem badania odwołania, nawet jeżeli wnoszący odwołanie ma instrumentalny interes w powtórzeniu całego postępowania przetargowego i niezależnie od liczby uczestników przetargu, ze szczególnym odniesieniem do przypadku, w którym pozostało tylko dwóch uczestników przetargu (tzn. wnoszący odwołanie i wnoszący odwołanie wzajemne, któremu udzielono zamówienia publicznego) dążących do wykluczenia konkurenta z uwagi na niespełnienie w złożonych ofertach minimalnych wymogów stanowiących o odpowiednim charakterze ofert.

(¹) Dz.U. L 395, s. 33.

(²) Dz.U. L 335, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Essent NV i Essent Nederland BV

(Sprawa C-105/12)

(2012/C 151/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów.

Strona pozwana: Essent NV

Essent Nederland BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 345 TFUE należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zasady prawa własności w państwach członkowskich” obejmuje swoim zakresem również uregulowanie spornego w niniejszej sprawie absolutnego zakazu prywatyzacji w rozumieniu Besluit aandelen netbeheerders w związku z art. 93 Elektriciteitswet 1998 i art. 85 Gaswet, w myśl którego udziały lub akcje w operatorach sieci mogą być przenoszone (bezpośrednio lub pośrednio) wyłączenie w kręgu podmiotów sprawujących władzę publiczną [w rozumieniu art. 1 Besluit aandelen netbeheerders]?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw i zakazu działalności ubocznej, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw i zakazu działalności ubocznej nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won [Wet onafhankelijk netbeheer], polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Eneco Holding NV

(Sprawa C-106/12)

(2012/C 151/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów.

Strona pozwana: Eneco Holding NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 345 TFUE należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zasady prawa własności w państwach członkowskich” obejmuje swoim zakresem również uregulowanie spornego w niniejszej sprawie absolutnego zakazu prywatyzacji w rozumieniu Besluit aandelen netbeheerders w związku z art. 93 Elektriciteitswet 1998 i art. 85 Gaswet, w myśl którego udziały lub akcje w operatorach sieci mogą być przenoszone (bezpośrednio lub pośrednio) wyłączenie w kręgu podmiotów sprawujących władzę publiczną [w rozumieniu art. 1 Besluit aandelen netbeheerders]?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won [Wet onafhankelijk netbeheer], polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Staat der Nederlanden przeciwko Delta N.V.

(Sprawa C-107/12)

(2012/C 151/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden

Strona pozwana: Delta N.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 345 TFUE należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zasady prawa własności w państwach członkowskich” obejmuje swoim zakresem również uregulowanie spornego w niniejszej sprawie absolutnego zakazu prywatyzacji w rozumieniu Besluit aandelen netbeheerders w związku z art. 93 Elektriciteitswet 1998 i art. 85 Gaswet, w myśl którego udziały lub akcje w operatorach sieci mogą być przenoszone (bezpośrednio lub pośrednio) wyłączenie w kręgu podmiotów sprawujących władzę publiczną?

- 2) Jeżeli na pytanie I zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won (Wet onafhankelijk netbeheer; ustawy o niezależnej eksploatacji sieci), polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Vâlcea (Rumunia) w dniu 29 lutego 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

(Sprawa C-108/12)

(2012/C 151/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Vâlcea

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca w drugiej instancji: SC Volksbank România SA

Strona pozwana w drugiej instancji: Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ można dokonywać w ten sposób, że pojęcia przedmiotu umowy i ceny, do których odwołuje się ten przepis obejmują elementy stanowiące wynagrodzenie, do którego ma prawo instytucja kredytowa na mocy umowy o kredyt konsumencki, to jest rzeczywistą roczną stopę oprocentowania określoną w umowie kredytu konsumenckiego (tak jak zdefiniowano w dyrektywie 2008/48⁽²⁾ w sprawie umów o kredyt konsumencki), na którą składają się w szczególności stała lub zmienna stopa odsetek, prowizje bankowe i inne opłaty wymienione i zdefiniowane w umowie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Ministero per i beni e le attività culturali i in. przeciwko Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia i in.

(Sprawa C-111/12)

(2012/C 151/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero per i beni e le attività culturali, Ordine degli Ingegneri delle Province di Venezia, di Padova, di Treviso, di Vicenza, di Verona e Provincia, di Rovigo e di Belluno

Strona pozwana: Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori, Alessandro Mosconi, Comune di S. Martino Buon Albergo, Ordine degli Architetti Pianificatori Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE), Ordine degli Architetti di Venezia.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa wspólnotowa nr 85/384/EWG⁽¹⁾ w części (art. 10 i 11), w której dopuszcza przejściowo do wykonywania działalności w dziedzinie architektury podmioty pochodzące z innych państw członkowskich posiadające szczegółowo wskazane dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, stoi na przeszkodzie uznaniu we Włoszech za zgodną z prawem praktyki administracyjnej mającej jako podstawę art. 52 akapit drugi część pierwsza regio decreto nr 2537 z 1925 r., który zastrzega wykonywanie pewnych czynności na nieruchomościach o wartości artystycznej jedynie na rzecz kandydatów posiadających dyplom „architekta” lub kandydatów, którzy wykażą, że posiadają wymagane w dziedzinie dóbr kultury szczególne kwalifikacje stanowiące uzupełnienie kwalifikacji ogólnie umożliwiających dostęp do działalności architektonicznej w rozumieniu dyrektywy?
- 2) Czy praktyka taka może w szczególności polegać na poddawaniu również osób wykonujących działalność zawodową pochodzących z państw członkowskich innych niż Włochy szczególnej weryfikacji kwalifikacji zawodowych (co odbywa się również w przypadku obywateli włoskich wykonujących działalność zawodową przy okazji egzaminu uprawniającego do wykonywania zawodu architekta) jedynie dla celów dostępu do działalności zawodowej, o której mowa w art. 52 akapit drugi część pierwsza regio decreto nr 2537 z 1925 r., chociażby dysponowały one dokumentami ogólnie potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji uprawniających do wykonywania działalności architektonicznej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 223, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 1 marca 2012 r. — Donal Brady przeciwko Environmental Protection Agency

(Sprawa C-113/12)

(2012/C 151/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court, Irlandia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Donal Brady

Strona pozwana: Environmental Protection Agency

Pytania prejudycjalne

W sytuacji braku rozstrzygającej interpretacji pojęcia „odpad” w rozumieniu prawa Unii powstaje wątpliwość, czy państwo członkowskie jest upoważnione na podstawie prawa krajowego do nałożenia na producenta gnojowicy świńskiej obowiązku udowodnienia, że nie jest ona odpadem, czy też stwierdzenie posiadania przymiotu „odpadu” powinno się odbywać na podstawie obiektywnych kryteriów takich jak kryteria wskazane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W związku z tym powstają następujące pytania:

- 1) Jeżeli stwierdzenie posiadania przymiotu „odpadu” powinno się odbywać na podstawie obiektywnych kryteriów takich jak kryteria wskazane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, to jakiego rodzaju pewności należy wymagać w zakresie dalszego wykorzystania świńskiej gnojowicy, którą posiadacz pozwolenia gromadzi i składa lub może składać przez okres do 12 miesięcy w oczekiwaniu na jego przekazanie użytkownikom?
- 2) Jeżeli gnojowica świńska jest odpadem lub zostanie uznana za odpad na podstawie właściwych kryteriów, czy zgodnie z prawem jest nałożenie przez państwo członkowskie na jej producenta, — który nie używa jej na własnych polach, lecz wyzbywa się jej na rzecz innych właścicieli gruntów w celu użycia w charakterze nawozu na należących do nich polach — osobistej odpowiedzialności za przestrzeganie przez tych użytkowników prawa Unii dotyczącego kontroli odpadów lub nawozów w celu zapewnienia, że wykorzystanie przez taką osobę trzecią też gnojowicy świńskiej do rozrzucenia na polach nie doprowadzi do pojawienia się ryzyka znacznego skażenia środowiska?
- 3) Czy wyżej wspomniana gnojowica świńska jest wyłączona z zakresu definicji „odpadów” na podstawie art. 2 ust. 1 lit. b) pkt iii) dyrektywy 75/442/EWG⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą Rady 91/156⁽²⁾ przez wzgląd na fakt, że jest „już objęta inną legislacją” a w szczególności dyrektywą Rady 91/676/EWG w sytuacji, gdy w chwili udzielenia pozwolenia Irlandia nie dokonała transpozycji dyrektywy

Rady 91/676/EWG⁽³⁾, żadne inne przepisy krajowe nie regulowały stosowania gnojowicy świńskiej na polach w charakterze nawozu, a rozporządzenie Rady (WE) nr 1774/2002⁽⁴⁾ nie było w tamtym czasie przyjęte?

- (¹) Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39)
- (²) Dyrektywa Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. zmieniająca dyrektywę 75/442/EWG w sprawie odpadów (Dz.U. L 78, s. 32)
- (³) Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375, s. 1)
- (⁴) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273, s.1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Burgos (Hiszpania) w dniu 5 marca 2012 r. — La Retoucherie de Manuela, S. L. przeciwko La Retoucherie de Burgos, S. C.

(Sprawa C-117/12)

(2012/C 151/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Burgos

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: La Retoucherie de Manuela, S. L.

Strona pozwana: La Retoucherie de Burgos, S. C.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy użyte w art. 5 lit. b) rozporządzenia nr 2790/1999⁽¹⁾ wyrażenie „pomieszcze[nia] i teren[...], na którym kupujący działał w czasie trwania porozumienia” należy rozumieć w ten sposób, że jest zakres tego wyrażenia jest ograniczony do miejsca lub fizycznej przestrzeni, gdzie w czasie obowiązywania umowy były sprzedawane towary lub świadczone usługi, czy też jego zakres należy rozszerzyć na całe terytorium, na którym kupujący działał w czasie trwania umowy?
- 2) Jeżeli Trybunał opowie się za pierwszą z tych interpretacji, to czy — w sytuacji, gdy w umowie franczyzy zostało franczyzobiorcy wyznaczone określone terytorium — wyrażenie „pomieszcze[nia] i teren[...]" może oznaczać terytorium, na którym kupujący działał w czasie trwania umowy?

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Giurgiu (Rumunia) w dniu 6 marca 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Giurgiu

(Sprawa C-123/12)

(2012/C 151/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Giurgiu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca w drugiej instancji: SC Volksbank România SA

Strona pozwana w drugiej instancji: Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Giurgiu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, że wymienione w tym przepisie pojęcia „główny przedmiot umowy” i „cena” obejmują elementy, które stanowią świadczenie wzajemne, do jakiego ma prawo instytucja kredytowa na podstawie umowy kredytu, to jest rocznej rzeczywistej stopy procentowej w przypadku umowy kredytu, składającej się w szczególności ze stałej lub zmiennej stopy procentowej, prowizji bankowych i innych kosztów uwzględnionych i zdefiniowanych w umowie?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG może być interpretowany w ten sposób, że zezwala państwu członkowskiemu, które przetransponowało ten przepis do prawa krajowego, na badanie w ramach wykonywania władzy sądowniczej nieuczciwego charakteru warunków umownych dotyczących głównego przedmiotu umowy lub adekwatności ceny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Plovdiv (Bułgaria) w dniu 7 marca 2012 r. — AES-3C Maritza East 1 EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Plovdiv

(Sprawa C-124/12)

(2012/C 151/34)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Plovdiv

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AES-3C Maritza East 1 EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Plovdiv

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis tego rodzaju, jak art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT, zgodnie z którym podatnikowi nie przysługuje prawo do odliczenia podatku od uzyskanych świadczeń przewozu, ubrania roboczego, wyposażenia ochronnego i od wydatków poniesionych w związku z delegacjami, ponieważ te towary i usługi są udostępniane nieodpłatnie osobom fizycznym, a mianowicie na rzecz pracowników zatrudnionych u podatnika, jest zgodny z art. 168 lit. a) i z art. 176 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, przy uwzględnieniu następujących okoliczności:
 - podatnik nie zawarł z podatnikami umów o pracę, lecz korzysta z nich na podstawie umowy o „udostępnienie pracowników” zawartej z innym podatnikiem, będącym pracodawcą zatrudnionych;
 - uzyskiwane świadczenia przewozu są wykorzystywane dla celów przewozu pracowników z poszczególnych punktów zbiorczych w różnych miejscowościach do pracy i z powrotem i brak jest zorganizowanego transportu publicznego, który umożliwiłby pracownikom dojazd do miejsca pracy;
 - udostępnienie ubrania roboczego i wyposażenia ochronnego jest wymagane na podstawie kodeksu pracy i na podstawie ustawy o ochronie zdrowia i bezpieczeństwie w miejscu pracy;
 - w odniesieniu do świadczeń przewozu, ubrania roboczego, wyposażenia ochronnego i wydatków związanych z delegacjami odliczenie podatku VAT byłoby bezsporne, gdyby te towary i usługi były udostępniane i świadczone przez pracodawcę zatrudnionych. W niniejszym przypadku dane nabycie zostało jednak dokonane przez podatnika, który wprawdzie nie jest pracodawcą, jednak na podstawie umowy o udostępnienie pracowników korzysta z ich pracy i ponosi związane z nią koszty?

- 2) Czy art. 176 dyrektywy 2006/112 uprawnia państwo członkowskie do wprowadzenia, przy jego przystąpieniu do Unii Europejskiej, ograniczającej przesłanki wykonania prawa do odliczenia podatku naliczonego, takiej jak określona w art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT, wskazująca „towary lub usługi [...] przeznaczone do celów nieodpłatnych dostaw”, gdy ustawa pozostająca w mocy do dnia przystąpienia nie przewidywała takiego ograniczenia w sposób wyraźny?

3) Gdyby na powyższe pytanie została udzielona odpowiedź twierdząca, czy wynika z tego, że otrzymane towary i świadczenia są przeznaczone do celów „nieodpłatnych dostaw”, gdy zostały one zakupione dla celów działalności gospodarczej, jednak ze względu na ich charakter jest do ich użycia konieczne, aby zostały one udostępnione pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie podatnika?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho do Porto (Portugalia) w dniu 8 marca 2012 r. — Sindicato dos Bancários do Norte i in. przeciwko BPN — Banco Português de Negócios, SA

(Sprawa C-128/12)

(2012/C 151/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal do Trabalho do Porto.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sindicato dos Bancários do Norte Sindicato dos Bancários do Centro, Sindicato dos Bancários do Sul e Ilhas, Luís Miguel Rodrigues Teixeira de Melo

Strona pozwana: BPN — Banco Português de Negócios, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada równego traktowania wynikająca z zakazu dyskryminacji powinna być interpretowana jako mająca zastosowanie do pracowników sektora publicznego?
- 2) Czy wprowadzenie przez państwo obniżenia wynagrodzenia za pomocą ww. *Lei do Orçamento de Estado para 2011*, stosowane jedynie do pracowników, którzy wykonują swoje zadania w sektorze państwowym lub w przedsiębiorstwach publicznych, jest sprzeczne z zasadą zakazującą dyskryminacji stanowiącą dyskryminację ze względu na publiczny charakter stosunku pracy?
- 3) Czy prawo do godnych warunków pracy przewidziane w art. 31 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej powinno być interpretowane w ten sposób, że zakazane jest zmniejszenie wynagrodzenia bez zgody pracownika w przypadku, gdy umowa pozostaje bez zmian?
- 4) Czy prawo do godnych warunków pracy przewidziane w art. 31 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej powinno być

interpretowane w ten sposób, że odpowiada ono prawu do sprawiedliwego wynagrodzenia, które zapewni pracownikom i ich rodzinom godny poziom życia?

- 5) Czy obniżenie wynagrodzenia, nie stanowiące jedyne możliwości, koniecznego i podstawowego środka dla wzmocnienia konsolidacji finansów publicznych w sytuacji poważnego kryzysu gospodarczo-finansowego kraju, jest sprzeczne z prawem przewidzianym w art. 31 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zagraża poziomowi życia i zobowiązaniom natury finansowej przyjętym przez pracowników i ich rodziny przed tym obniżeniem?
- 6) Czy obniżenie wynagrodzenia wprowadzone w tej postaci przez państwo portugalskie, ponieważ nie było ono przewidywalne lub oczekiwane przez pracowników, jest sprzeczne z prawem do godnych warunków pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 marca 2012 r. — Consiglio Nazionale dei Geologi przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-136/12)

(2012/C 151/36)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Consiglio Nazionale dei Geologi

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- I. 1) Czy krajowe przepisy proceduralne przewidujące system przeszkód procesowych takich jak terminy na wniesienie skargi, wymóg szczegółowego charakteru zarzutów, zakaz zmiany żądania w toku postępowania, zakaz zmiany żądania strony przez sąd stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 267 ust. 3 TFUE w odniesieniu do obowiązku wystąpienia przez sąd orzekający w ostatniej instancji z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania?

- 2) Czy przysługujące sędziemu uprawnienia do dokonania selekcji pod kątem istotności pytania i oceny stopnia jasności przepisu wspólnotowego stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 267 ust. 3 TFUE w odniesieniu do obowiązku wystąpienia przez sąd orzekający w ostatniej instancji z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania?
- 3) Czy art. 267 ust. 3 TFUE rozumiany w ten sposób, iż nakłada na sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji bezwarunkowy obowiązek wystąpienia z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania jest spójny z zasadą rozsądnego czasu trwania postępowania, którą również przewiduje prawo wspólnotowe?
- 4) W jakich okolicznościach faktycznych i prawnych brak przestrzegania przez sąd krajowy art. 267 ust. 3 TFUE stanowi „oczywiste naruszenie prawa wspólnotowego” oraz czy pojęcie to może mieć inne znaczenie i zakres dla celów szczególnej skargi przeciwko państwu w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 1988 r nr 117 „o odszkodowanie za szkody spowodowane w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości i z tytułu odpowiedzialności cywilnej sędziów” oraz ogólnej skargi przeciwko państwu z tytułu naruszenia prawa wspólnotowego?
- II. W wypadku gdyby Trybunał Sprawiedliwości UE przychylił się do tezy o „ograniczonej selekcji” [...], która stoi na przeszkodzie stosowaniu krajowych przepisów proceduralnych dotyczących szczegółowego charakteru zarzutów skargi, pytanie prejudycjalne należy przedłożyć Trybunałowi Sprawiedliwości UE w brzmieniu dokładnie takim jak sformułowane przez stronę skarżącą [w postępowaniu przed sądem krajowym] i przedstawionym [poniżej]:
- 1) „[...] do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości skierowany zostaje wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w zakresie wykładni art. 101 traktatu (dawniej art. 81) w odniesieniu do uregulowań ustawowych i deontologicznych normujących zawód geologa oraz instytucjonalne zadania i zasady działania krajowej rady geologów związany z przedstawionym poniżej przypadkiem w celu skontrolowania spójności i zgodności uregulowań z europejskim przepisem (wspomnianym art. 101) dotyczącym prawa konkurencji [...]

Artykuł 9 a w szczególności jego lit. g) ustawy 112/1963: »krajowa rada izby [geologów] poza obowiązkami nałożonymi na nią przez inne przepisy

wykonuje następujące obowiązki: a) zapewnia przestrzeganie ustawy normującej zawód i wszystkich innych przepisów dotyczących zawodu; b) zapewnia prowadzenie specjalnego rejestru i spisu oraz dokonuje wpisów i wykreśleń; c) czuwa nad ochroną kwalifikacji zawodowych oraz prowadzi działania w celu zwalczania bezprawnego wykonywania zawodu; d) podejmuje środki dyscyplinarne; e) określa wynagrodzenia gdy jest to wymagane; f) zarządza majątkiem krajowej izby oraz sporządza preliminarz budżetowy oraz sprawozdanie końcowe; g) w granicach ścisłych potrzeb w celu pokrycia kosztów działalności krajowej izby określa w drodze uchwały zatwierdzanej przez ministra sprawiedliwości wysokość składki rocznej opłacanej przez osoby wpisane do specjalnego rejestru lub spisu oraz opłatę za wpis do specjalnego rejestru lub spisu, opłatę za wydanie zaświadczeń i opinii w przedmiocie określenia wynagrodzeń«.

Artykuł 14 akapit pierwszy ustawy 616/1966 zgodnie z którym »osobie wpisanej do specjalnego rejestru lub spisu, która zachowuje się w sposób sprzeczny z godnością lub uczciwością zawodową można wymierzyć, w zależności od wagi czynu, jedną z następujących sankcji dyscyplinarnych: 1) upomnienie 2) zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres nieprzekraczający jednego roku; 3) skreślenie.«

Artykuł 17 ustawy 616/1966 zgodnie z którym »stawkę zawodową wynagrodzeń i należności oraz kryteria zwrotu kosztów określa dekret ministra łaski i sprawiedliwości (obecnie ministra sprawiedliwości) uzgodniony z ministrem przemysłu i handlu (obecnie ministrem działalności produkcyjnej) na podstawie propozycji krajowej rady geologów«.

Artykuł 6 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmienionego uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. »w sprawie usług zawodowych« zgodnie z którym »efektywność i skuteczność usługi wynika zasadniczo z: rzeczywistej trudności technicznej; zakresu przyjętej odpowiedzialności; nowości żądania; istnienia wcześniejszych rozwiązań technicznych, które mogą być zastosowane w danym przypadku lub ich braku; rozmiaru elementów technicznych będących przedmiotem oceny; ilości elementów technicznych wymagających koordynacji; oryginalności rozwiązania; ilości czasu i poziomu wymaganego zaangażowania; zdolności współdziałania ze zleceniodawcą i z innymi podmiotami w tym z przedsiębiorcami współświadczącymi usługę; wartości pracy«.

Artykuł 7 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmienionego uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie

»Uczciwości zawodowej« zgodnie z którym »uczciwość zawodowa polega zasadniczo na poprawności i dokładności usługi zawodowej; zdolności przyjęcia odpowiedzialności, dostępności skutecznego sprzętu techniczno-zawodowego; dostępności i gotowości wykorzystania aktualnych narzędzi; organizacji skutecznego biura i ekipy zawodowej; dbałym wykonywaniu czynności; dostępności środków i struktur w celu ciągłego szkolenia współpracowników i pracowników; zdolności szybkiej i skutecznej komunikacji ze zleceniodawcą oraz z jednostkami i instytucjami publicznymi i z ogółem społeczeństwa«.

Artykuł 17 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmieniony uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie »Zasad ustalania stawek« zgodnie z którym »przy określaniu wynagrodzenia zawodowego geolog powinien stosować się do przepisów dekretu ustawodawczego nr 223/2006 przekształconego w ustawę 248/2006; do zasady odpowiedzialności o której mowa w art. 2223 akapit drugi kodeksu cywilnego i każdym razie do ogółu obowiązujących przepisów ustawowych regulujących dziedzinę. Stawka zawodowa zatwierdzona w dekrete ministra z dnia 18 listopada 1971 r. w brzmieniu zmienionym i uzupełnionym oraz stawka w dziedzinie robót publicznych zatwierdzona w dekrete ministra z dnia 4 kwietnia 2001 r. w części mającej zastosowanie do geologów stanowią właściwe i obiektywne kryterium odniesienia techniczno-zawodowego przy oszacowywaniu, ustalaniu i określaniu wynagrodzenia stron«. W szczególności w tym względzie do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wnosi się, aby wypowiedział się czy z art. 101 traktatu sprzeczne jest określenie dekretu ustawodawczego nr 223/2006 zawierającego numeryczno-chronologiczny system będący jedynym historycznym i zgodnym z prawem zarówno na szczeblu krajowym jak też wspólnotowym systemem jako obowiązującego w całości uregulowania, które z pewnością nie ma wpływu na możliwość rozpoznania i zakres obowiązywania przepisu prawa.

Artykuł 18 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmieniony uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie »Współmierność wynagrodzenia« zgodnie z którym »w ramach obowiązujących uregulowań geolog wykonujący działalność zawodową w różnych formach — samodzielnie, jako wspólnik lub partner — musi zawsze celem zagwarantowania jakości usług zapewnić współmierność wynagrodzenia do rozmiarów i trudności zadania, uczciwości zawodowej, wymaganych umiejętności technicznych i zaangażowania. Izba czuwa nad przestrzeganiem tych wymogów mając na uwadze zasady konkurencyjności zawodowej«.

Artykuł 19 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmieniony uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie »Postępowania przetargowego« zgodnie z którym »w ramach postępowań przetargowych w których administracja publiczna zgodnie z prawem nie wykorzystuje jako kryterium wynagrodzenia stawki zawodowej,

geolog zapewnia współmierność oferty do rozmiarów i trudności zadania, uczciwości zawodowej, wymaganych umiejętności technicznych i zaangażowania«.

W odniesieniu do:

Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2137/85 z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) ⁽¹⁾ mającego na celu ułatwienie lub rozwój działalności gospodarczej jego członków, którego motyw szósty stanowi, że zawarte w nim przepisy pozostają bez uszczerbku dla stosowania na poziomie krajowym przepisów prawnych i/lub kodeksów etycznych dotyczących warunków wykonywania działalności gospodarczej i zawodowej;

Dyrektywy 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾, której motyw 43 stanowi, że »w zakresie, w jakim są one regulowane, niniejsza dyrektywa dotyczy również wolnych zawodów, do których, zgodnie z niniejszą dyrektywą, należą zawody wykonywane osobiście na podstawie odpowiednich kwalifikacji zawodowych w sposób odpowiedzialny i zawodowo niezależny przez osoby świadczące usługi intelektualne i koncepcyjne w interesie klienta i w interesie publicznym. Wykonywanie zawodu może podlegać w państwach członkowskich, zgodnie z traktatem, szczególnym ograniczeniom ustawowym zgodnie z prawem krajowym oraz uregulowaniom zawodowym przyjmowanym w tych ramach samodzielnie przez odpowiednie organizacje zawodowe, chroniącym i rozwijającym profesjonalizm oraz jakość usług, a także poufność w relacjach z klientem«.

Dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽³⁾ znanej jako »dyrektywa usługowa«, której motyw 115 stanowi że »kodeksy postępowania na poziomie wspólnotowym mają na celu określenie minimalnych standardów postępowania i stanowią uzupełnienie wymogów prawnych państw członkowskich. Zgodnie z prawem wspólnotowym, nie pozbawiają one państw członkowskich możliwości podjęcia surowszych środków prawnych, ani nie pozbawiają krajowych zrzeszeń zawodowych możliwości zapewnienia większej ochrony w swoich krajowych kodeksach postępowania«.

Wreszcie do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości występuje się, aby wypowiedział się on w przedmiocie zgodności z art. 101 traktatu zarysowanego rozróżnienia pod względem prawnym i w zakresie organizacji izb zawodowych, pomiędzy przedsiębiorstwem zawodowym i przedsiębiorstwem handlowym a także pomiędzy konkurencją zawodową i konkurencją handlową.»

- 2) »a) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zakazuje lub uniemożliwia odwoływanie się do godności i uczciwości zawodowej — w niniejszej sprawie geologa — przy ustalaniu wynagrodzenia zawodowego?

- b) czy w rozumieniu art. 101 TFUE lub innego przepisu prawa europejskiego odwołanie się do godności i uczciwości zawodowej powoduje ograniczenie konkurencji zawodowej?
- c) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego stanowi że możliwe jest uznanie, iż wymogi godności i uczciwości jako elementy wynagrodzenia zawodowego w związku ze stawkami, od których minimalnej wysokości można odstąpić — zważywszy na wyraźne i formalne odesłanie w art. 17 nowego kodeksu deontologicznego geologów do uregulowań ustawy zezwalającej na takie odstępstwo (dekretu ustawodawczego nr 223/2006 przekształconego w ustawę nr 248/2006) — prowadzą do zachowań ograniczających konkurencję?
- d) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zabrania odwoływania się do stawki zawodowej — ustanowionej dla geologów w krajowym uregulowaniu, a mianowicie w dekreście ministra sprawiedliwości uzgodnionym z ministrem działalności produkcyjnej, od której minimalnej wysokości można odstąpić ze względu, co należy powtórzyć, na wyraźne i formalne odesłanie do dekretu ustawodawczego nr 223/2006 zawarte w art. 17 nowego kodeksu deontologicznego — jako do zwyczajnego, techniczno-zawodowego kryterium odniesienia w celu ustalania wynagrodzeń?
- e) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zabrania wiązania rozmiarów usług, wymogów godności i uczciwości zdefiniowanych w art. 6 i 7 nowego kodeksu deontologicznego geologów z wynagrodzeniem zawodowym w sposób przewidziany w art. 223 kodeksu cywilnego akapit drugi zgodnie z którym wysokość wynagrodzenia [zawodowego] musi każdorazowo odpowiadać nakładowi pracy oraz regułom uczciwości zawodowej?
- f) czy w konsekwencji w świetle art. 101 TFUE można uważać, że odniesienie do art. 2233 akapit drugi kodeksu cywilnego jest zgodne z prawem i nie prowadzi do ograniczenia konkurencji?
- g) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zrównuje pod względem prawnym w dziedzinie konkurencji izbę zawodową, w niniejszej sprawie izbę geologów, mającą formę uregulowaną w szczególnych przepisach państwowych ustanowionych po to aby realizowała ona cele instytucjonalne, z porozumieniami i związkami przedsiębiorstw handlowych stanowiącymi porozumienia antykonkurencyjne?
- h) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego pozwala na zrównanie obowiązkowej z mocy ustawy składki na rzecz izby — ustanowionej po to aby realizowała ona funkcje i cele instytucjonalne — z działalnością polegającą na prowadzeniu sprzedaży dóbr i usług i z zyskiem gospodarczym uzyskiwanym poprzez antykonkurencyjne zachowania związków przedsiębiorstw handlowych?
- i) czy art. art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego uzasadnia zastosowanie sankcji w niniejszej sprawie?
- j) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego uzasadnia nałożenie przymusowych składek na rzecz izby, których pobieranie jest obowiązkowe na mocy ustawy, zrównując takie składki z zyskami i dochodami będącymi owocami antykonkurencyjnego porozumienia gospodarczo-handlowego?
- [...].”
- III. 1) tytułem ewentualnym w wypadku gdyby Trybunał w odpowiedzi na pytania dotyczące wykładni art. 267 ust. 3 TFUE stwierdził, że krajowe przepisy proceduralne są nieistotne oraz że sąd krajowy ma obowiązek udzielenia pomocy a pytanie prejudycjalne w brzmieniu zaproponowanym przez skarżącą ma charakter ogólny, pytanie prejudycjalne brzmi: czy wspólnotowe prawo konkurencji i działalności zawodowej a w szczególności przepisy wspólnotowe na jakie powołała się strona skarżąca w swym wniosku, stoją na przeszkodzie przyjęciu zawodowych kodeksów deontologicznych zgodnie z którymi wynagrodzenie jest współmierne do uczciwości zawodowej i godności zawodowej, nakładu i jakości świadczonej pracy, w skutek czego wynagrodzenia poniżej stawki minimalnej (a przez to konkurencyjne) mogłyby być objęte sankcjami dyscyplinarnymi z powodu naruszenia zasad deontologicznych?
- 2) tytułem ewentualnym w wypadku gdyby Trybunał w odpowiedzi na pytania dotyczące wykładni art. 267 ust. 3 TFUE stwierdził, że krajowe przepisy proceduralne są nieistotne oraz że sąd krajowy ma obowiązek udzielenia pomocy a pytanie prejudycjalne w brzmieniu zaproponowanym przez skarżącą ma charakter ogólny, pytanie prejudycjalne brzmi: czy wspólnotowe prawo konkurencji a w szczególności przepis zabraniający porozumień ograniczających konkurencję można rozumieć w ten sposób, iż ustanowione przez izby zawodowe zasady deontologiczne mogą stanowić porozumienie ograniczające konkurencję jeżeli nawiązując do uczciwości i godności zawodowej oraz jakości i nakładu świadczonej pracy jako kryteriów obliczania wynagrodzenia osób prowadzących działalność zawodową powodują, że odejście od stawek minimalnych nie jest możliwe a przez to mają skutki ograniczające konkurencję?

3) tytułem ewentualnym w wypadku gdyby Trybunał w odpowiedzi na pytania dotyczące wykładni art. 267 ust. 3 TFUE stwierdził, że krajowe przepisy proceduralne są nieistotne oraz że sąd krajowy ma obowiązek udzielenia pomocy a pytanie prejudycjalne w brzmieniu zaproponowanym przez skarżącą ma charakter ogólny, pytanie prejudycjalne brzmi: czy w sytuacji, gdy prawo krajowe wprowadza bardziej surowe przepisy ochrony konkurencji niż przepisy wspólnotowe, w szczególności przewidując, że możliwe jest odejście od minimalnych stawek zawodowych, podczas gdy wydaje się, że prawo wspólnotowe pozwala, aby pod pewnymi warunkami odejście od stawek minimalnych nie było możliwe i w konsekwencji, gdy zachowanie izby zawodowej, która wymaga nie odchodzenia od stawek minimalnych stanowi w prawie krajowym porozumienie ograniczające konkurencję, podczas gdy mogłoby nie stanowić go w ramach prawa wspólnotowego, wspólnotowe prawo konkurencji a w szczególności wspólnotowe przepisy dotyczące porozumień ograniczających konkurencję stoją na przeszkodzie rezultatowi polegającemu na uznaniu danego zachowania za podlegające sankcji jako porozumienie ograniczające konkurencję na podstawie przepisów krajowych lecz nie na podstawie przepisów wspólnotowych każdorazowo gdy krajowe przepisy ochrony konkurencji są bardziej surowe od przepisów wspólnotowych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 255, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-137/12)

(2012/C 151/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Cujo, I. Rogalski i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2001/853/UE z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym ⁽¹⁾;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że art. 114 TFUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącej decyzja ta powinna

bowiem była zostać oparta na art. 207 ust. 4 TFUE, który upoważnia Radę do zawierania umów międzynarodowych w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, zdefiniowanej w art. 207 ust. 1 TFUE. Przedmiotowa konwencja nie służy „poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego”, gdyż jej główny cel polega na „ułatwianiu” i „wspieraniu” świadczenia między Unią a innymi państwami europejskimi usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym. Konwencja ma bezpośredni i natychmiastowy skutek w odniesieniu do świadczenia usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym oraz w zakresie handlu urządzeniami nielegalnymi i usług związanych z tymi urządzeniami. W konsekwencji, zdaniem Komisji, konwencja jest objęta zakresem stosowania wspólnej polityki handlowej.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi naruszenie wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii (art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 i 2 TFUE) w zakresie, w jakim Rada uznała, że zawarcie konwencji nie leży w wyłącznej kompetencji Unii, podczas gdy konwencja należy do zakresu wspólnej polityki handlowej, lub w każdym razie zawarcie konwencji może naruszyć wspólne zasady lub ich zakres.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 marca 2012 r. — Rusedespred OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

(Sprawa C-138/12)

(2012/C 151/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rusedespred OOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodnie z zasadą neutralności podatkowej podatnik jest uprawniony, w ramach określonego terminu przedawnienia, do żądania zwrotu nieprawidłowo wyszczególnionego i nienależnego podatku od wartości dodanej, jeśli na podstawie prawa krajowego transakcja, z tytułu której podatnik naliczył podatek jest zwolniona z podatku, zagrożenie wpływów z podatków nie występuje i nie podlega zastosowaniu przewidziana w przepisach krajowych regulacja dotycząca sprostowania faktur?

- 2) Czy wspólny system podatku od wartości dodanej oraz zasady neutralności, skuteczności i równego traktowania sprzeciwiają się opartej na przepisie krajowym stanowiącym transpozycję art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ odmowie organu podatkowego zwrotu podatnikowi podatku od wartości dodanej wyszczególnionego na fakturze wystawionej przez tego podatnika, jeżeli podatek ten nie jest należny z uwagi na fakt, że dotyczy transakcji zwolnionej z podatku, który został jednak niepoprawnie wyszczególniony na fakturze, naliczony i uiszczony, przy czym nabywcy albo usługobiorcy odmówiono już, mocą ostatecznej decyzji, prawo do odliczenia podatku naliczonego w odniesieniu do tej samej transakcji, uzasadniając to, że dostawca albo usługodawca naliczył podatek niezgodnie z prawem?
- 3) Czy podatnik może się bezpośrednio powołać na obowiązujące we wspólnym systemie podatku od wartości dodanej zasady, a konkretnie na zasadę neutralności podatkowej oraz skuteczności, aby sprzeciwić się przepisowi krajowemu lub jego stosowaniu przez organy podatkowe lub sądy, przez co narusza się ww. zasady względnie brakowi przepisu krajowego, który to brak naruszałby wymienione zasady?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Warna (Bułgaria) w dniu 21 marca 2012 r. — Hristomir Marinov przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” gr. Warna

(Sprawa C-142/12)

(2012/C 151/39)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hristomir Marinov

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” gr. Warna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy 18 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on również przypadki, w których zaprzestanie działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu spowodowane jest tym, że ze względu na wykreślenie z rejestru podatnik traci możliwość fakturowania i odliczania podatku VAT?

- 2) Czy art. 74 i 80 dyrektywy 2006/112 stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który w przypadkach zaprzestania działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu przewiduje, że podstawę opodatkowania transakcji stanowi wolnorynkowa wartość posiadanych składników majątkowych w chwili wykreślenia z rejestru?
- 3) Czy art. 74 dyrektywy 2006/112 ma bezpośredni skutek?
- 4) Czy długość okresu od chwili zakupu składników majątkowych do chwili zaprzestania działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu oraz obniżenia wartości, do których doszło po nabyciu składników majątkowych, mają znaczenie przy ustalaniu podstawy opodatkowania na podstawie art. 74 dyrektywy 2006/112?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för Nedre Norrland (Szwecja) w dniu 26 marca 2012 r. — ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB przeciwko Frankowi Kootowi oraz Evergreen Investments AB

(Sprawa C-147/12)

(2012/C 151/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Hovrätten för Nedre Norrland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB

Strona pozwana: 1) Frank Koot

2) Evergreen Investments AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 5 pkt 1 i art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że stanowią one ogólne odstępstwo od podstawowej zasady określonej w art. 2 w sporach dotyczących odszkodowania?
- 2) Czy wykładni wyrażenia „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego” zawartego w art. 5 pkt 3 tego rozporządzenia należy dokonywać w taki sposób, że przepis ten obejmuje postępowanie wszczęte przez wierzyciela przeciwko przesowi spółki, jeśli postępowanie ma na celu uzyskanie stwierdzenia odpowiedzialności prezesa za zobowiązania spółki w sytuacji, gdy prezes nie podjął formalnych działań celem kontroli sytuacji finansowej spółki a zamiast tego, w dalszym ciągu kierował spółką, przez co zobowiązania spółki powiększyły się?

- 3) Czy wykładni wyrażenia „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego” zawartego w art. 5 pkt 3 tego rozporządzenia należy dokonywać w taki sposób, że przepis ten obejmuje postępowanie wszczęte przez wierzyciela przeciwko akcjonariuszowi spółki, jeśli postępowanie ma na celu uzyskanie stwierdzenia odpowiedzialności akcjonariusza za zobowiązania spółki, ponieważ akcjonariusz w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą mimo tego, że spółka jest niedokapitalizowana i niewypłacalna?
- 4) Czy wykładni wyrażenia „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego” zawartego w art. 5 pkt 3 tego rozporządzenia należy dokonywać w taki sposób, że przepis ten obejmuje postępowanie wszczęte przez wierzyciela przeciwko akcjonariuszowi spółki, który zobowiązał się do spełnienia zobowiązań spółki?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2, czy należy przyjąć, że ewentualna powstała z tego szkoda wystąpiła w Niderlandach czy w Szwecji, jeśli prezes spółki ma miejsce zamieszkania w Niderlandach a zobowiązania, których nie spełnił prezes spółki dotyczą spółki szwedzkiej?
- 6) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania 3 lub 4, czy należy przyjąć, że ewentualna powstała z tego szkoda wystąpiła w Niderlandach czy w Szwecji, jeśli akcjonariusz ma miejsce zamieszkania w Niderlandach a spółka ma siedzibę w Szwecji?
- 7) W sytuacji, gdy art. 5 pkt 1 lub art. 5 pkt 3 rozporządzenia znajdują zastosowanie do jednej z wyżej opisanych sytuacji, czy jakiegokolwiek znaczenie w kwestii zastosowania tych przepisów ma to, że wierzytelność została przeniesiona z pierwotnego wierzyciela na inną osobę?
- _____
- (¹) Dz.U. L 12, s. 1.
- _____
- Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 marca 2012 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen
— Belgia) — Anex Customs BVBA przeciwko Belgische
Staat, KBC Bank NV**
- (Sprawa C-163/11) (¹)**
- (2012/C 151/41)
- Język postępowania: niderlandzki*
- Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.
- _____
- (¹) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 22 marca 2012 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji(Sprawa T-114/09) ⁽¹⁾**(Pomoc państwa — Zwrot pomocy — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania)**

(2012/C 151/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viasat Broadcasting UK Ltd (West Drayton, Middlesex, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Kalsmose-Hjelmborg i M. Honoré)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. Khan i B. Martenczuk, następnie B. Stromsky i L. Flynn, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo J. Bering Liisberg, następnie C. Vang, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów P. Bieringa i K. Lundgaard Hansena) i TV2/Danmark A/S (Odense C, Dania) (przedstawiciel: adwokat O. Koktvedgaard)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 4224 wersja ostateczna z dnia 4 sierpnia 2008 r. w sprawie N 287/2008 dotyczącej pomocy w celu ratowania przyznanej na rzecz TV 2 Danmark A/S

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Viasat Broadcasting UK Ltd, Komisja Europejska, Królestwo Danii i TV2 Danmark A/S ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2012 r. — Associazione „Giulemanidallajuve” przeciwko Komisji(Sprawa T-273/09) ⁽¹⁾**(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadużycie pozycji dominującej — Oddalenie skargi — Uzasadniony interes — Interes wspólnotowy — Skarga w części niedopuszczalna a w części oczywiście bezzasadna)**

(2012/C 151/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Associazione „Giulemanidallajuve” (Cerignola, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci L. Misson, G. Ernes i A. Pel)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet i V. Di Bucci, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Derenne'a)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA) (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Reymond)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 3916 z dnia 12 maja 2009 r., wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004, oddalającej z powodu braku uzasadnionego interesu i braku interesu wspólnotowego skargę wniesioną przez skarżącą dotyczącą naruszeń art. 81 i 82 WE rzekomo popełnionych przez Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC), Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI), Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA) i Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA) w ramach kar nałożonych na Juventus Football Club SpA z Turynu (Włochy) (sprawa COMP/39464 — Kibice Juventus Turyn/FIGC-CONI-UEFA-FIFA).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Associazione „Giulemanidallajuve” pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — Connefroy i in. przeciwko Komisji(Sprawa T-327/09) ⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)**

(2012/C 151/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Connefroy (Le Rozel, Francja); Jean-Guy Gueguen (Carantec, Francja) i EARL de Cavagnan (Grézet-Cavagnan, Francja) (przedstawiciel: C. Galvez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2009/402/WE z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie „planów interwencyjnych” w sektorze owoców i warzyw wprowadzonych przez Francję (Dz.U. L 127, s. 11).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Philippe Connefroy, Jean-Guy Gueguen i EARL de Cavagnan zostają obciążeni, poza swoimi własnymi kosztami, kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2012 r. — Cañas przeciwko Komisji

(Sprawa T-508/09) (¹)

(Konkurencja — Reguły walki z dopingiem — Decyzja o nieuwzględnieniu wniesionej do Komisji skargi — Zaprzestanie działalności zawodowej — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania)

(2012/C 151/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Guillermo Cañas (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: początkowo adwokaci F. Labouffie i C. Aguet, a następnie Y. Bonnard)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Derenne'a)

Interwienenci popierający żądania strony pozwanej: Agence mondiale antidopage (Lozanna, Suisse) (przedstawiciele: G. Berrisch, adwokat, D. Cooper, solicitor, i N. Chesaites, barrister); oraz ATP Tour, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokacie B. van de Walle de Ghelcke i J. Marchandise)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 7809 z dnia 12 października 2009 r. wydanej w sprawie COMP/39471, w której instytucja nie uwzględniła, z uwagi na brak wystarczającego interesu wspólnotowego, skargi wniesionej do niej przeciwko Światowej Agencji Antydopingowej (ang. World Anti-Doping Agency, WADA), ATP Tour Inc. i Międzynarodowej Radzie Arbitrażowej do spraw Sportu (ang. International Council of Arbitration for Sport, ICAS) i dotyczącej domniemych naruszeń art. 81 lub 82 traktatu WE.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Guillermo Cañas pokryje własne koszty oraz te poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Światowa Agencja Antydopingowa i ATP Tour, Inc. pokryją własne koszty.
- 4) Umorzone zostaje postępowanie w przedmiocie złożonego przez European Elite Athletes Association wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010

Postanowienie Sądu z dnia 29 marca 2012 r. — Asociación Española de Banca przeciwko Komisji

(Sprawa T-236/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Stowarzyszenie — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2012/C 151/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación Española de Banca (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, E. Abad Valdebre, M. Muñoz de Juan i R. Calvo Salinero)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Asociación Española de Banca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — European Goldfields przeciwko Komisji

(Sprawa T-261/11) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Subwencja udzielona przez władze greckie przedsiębiorstwu górnicznemu Ellinikos Chrysos polegająca na sprzedaży kopalni górniczych Cassandra po cenie niższej od rzeczywistej wartości rynkowej i na zwolnieniu z podatków od tej transakcji — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną i nakazująca jej odzyskanie wraz z odsetkami — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)

(2012/C 151/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Goldfields Ltd (Whitehorse, Yukon, Kanada) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, E. Petrissi, E. Trova i P. Skouris, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2011/452/UE z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 48/08 (ex NN 61/08) udzielonej przez Grecję na rzecz Ellinikos [Ch]rysos SA (Dz.U. L 193, s. 27).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) European Goldfields Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku Ellinikos Chrysos AE Metalleion kai Viomixanias Chrysou o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 23 marca 2012 r. — Ecologistas en Acción przeciwko Komisji

(Sprawa T-341/11) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dorozumiana odmowa dostępu — Interes prawny — Wyraźna decyzja przyjęta po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2012/C 151/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ecologistas en Acción-CODA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Doreste Hernández, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Martínez del Peral i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo M. Muñoz Pérez, abogado del Estado, wspierany przez J.M. Rodriguez Cárcoma, adwokata, następnie S. Centeno Huerta, abogado del Estado)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji odmawiającej udzielenia dostępu do pewnych dokumentów dotyczących zatwierdzenia przedsięwzięcia budowy portu w Granadilla (Teneryfa, Hiszpania) dostarczonych Komisji przez władze hiszpańskie w ramach stosowania dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7)

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Ecologistas en Acción-CODA.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Makhlof przeciwko Radzie

(Sprawa T-97/12)

(2012/C 151/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rami Makhlof (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

— w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami przytoczonymi w sprawie T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie⁽¹⁾ lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 13

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Makhlouf przeciwko Radzie

(Sprawa T-98/12)

(2012/C 151/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ehab Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami przytoczonymi w sprawie T-433/11 Makhlouf przeciwko Radzie⁽¹⁾ lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 14

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Syriatel Mobil Telecom przeciwko Radzie

(Sprawa T-99/12)

(2012/C 151/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syriatel Mobil Telecom (Joint Stock Company) (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego,
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami przytoczonymi w sprawach T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie⁽¹⁾ oraz T-433/11 Makhlouf przeciwko Radzie⁽²⁾ lub do nich podobne

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady równości traktowania, skutkującego zakłóceniem konkurencji zarówno wewnątrz Unii Europejskiej jak i w Syrii, a także między tymi dwoma obszarami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 14.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Almashreq Investment przeciwko Radzie

(Sprawa T-100/12)

(2012/C 151/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Almashreq Investment Co. (Joint-Stock Holding Company) (Damaszek, Syria) (przedstawiciel(-e): E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

— w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego,

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami przytoczonymi w sprawach T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie ⁽¹⁾ oraz T-433/11 Makhlouf przeciwko Radzie ⁽²⁾ lub do nich podobne

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 13

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 14

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Cham przeciwko Radzie

(Sprawa T-101/12)

(2012/C 151/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cham Holding Co. SA (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

— w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego,

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami przytoczonymi w sprawach T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie ⁽¹⁾ oraz T-433/11 Makhlouf przeciwko Radzie ⁽²⁾ lub do nich podobne

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 14.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2012 r. — Sorouh przeciwko Radzie

(Sprawa T-102/12)

(2012/C 151/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sorouh Joint Stock Company (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

— w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego,

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami przytoczonymi w sprawach T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie ⁽¹⁾ oraz T-433/11 Makhlouf przeciwko Radzie ⁽²⁾ lub do nich podobne

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 2011 r., s. 14.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2012 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-103/12)

(2012/C 151/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Sidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat i D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE lub zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do rozporządzenia nr 1240/2011, rozporządzenia nr 1308/2011, rozporządzenia nr 1239/2011, rozporządzenia nr 1281/2011, rozporządzenia nr 1316/2011, rozporządzenia nr 1384/2011, rozporządzenia nr 27/2012 i rozporządzenia nr 57/2012 są dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1240/2011 z dnia 30 listopada 2011 r. ustanawiającego nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 318, s. 9);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1308/2011 z dnia 14 grudnia 2011 r. ustalającego współczynnik przydziału, odrzucającego dalsze wnioski i zamykającego okres składania wniosków w odniesieniu do dostępnych ilości pozakwotowego cukru do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 332, s. 8);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1239/2011 z dnia 30 listopada 2011 r. otwierającego stały przetarg na przywóz cukru objętego kodem CN 1701 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 318, s. 4);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1281/2011 z dnia 8 grudnia 2011 r. w sprawie minimalnej stawki cła ustalanej w związku z pierwszym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 327, s. 60);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 316/2011 z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie minimalnej stawki cła ustalanej w związku z drugim częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 334, s. 16);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1384/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie minimalnej stawki cła ustalanej w związku z trzecim częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 343, s. 33);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 27/2012 z dnia 12 stycznia 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalanej w związku z czwartym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 9, s. 12); oraz
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 57/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. zawierającego przetarg otwarty rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 19, s. 12);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że zarzut nielegalności w odniesieniu do art. 186 lit. a) i art. 187 rozporządzenia nr 1234/2007⁽¹⁾ jest dopuszczalny i zasadny oraz stwierdzenie, że przepisy te są niezgodne z prawem, a także stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń, które bezpośrednio bądź pośrednio opierają się na tych przepisach;
- zobowiązanie UE reprezentowanej przez Komisję do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję jej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 29 stycznia 2012 r. na kwotę 87 399 257 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w trakcie niniejszego postępowania, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych;
- zasądzenie odsetek — według stopy ustalonej ówczesznie przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych powiększonej o dwa punkty procentowe lub według innej właściwej stopy określonej przez Trybunał — od kwoty należnej od daty wydania wyroku Trybunału do dnia zapłaty;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, w ten sposób, że zaskarżone akty dyskryminują rafinerie cukru trzcinowego wobec zakładów przetwórstwa buraków cukrowych.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1234/2007 i braku właściwej podstawy prawnej, w ten sposób, że pozwana nie posiada uprawnień do zwiększania kwot i jest zobowiązana do nakładania wysokich, odstraszących opłat za udostępnianie pozakwotowego cukru ani nie posiada upoważnienia, ani uprawnień do zastosowania takiego rodzaju środków, których nigdy nie przewidziano w podstawowym rozporządzeniu.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa, w ten sposób, że w rozporządzeniu nr 1239/2011 i w jego rozporządzeniach wykonawczych stworzono system, zgodnie z którym należności celne nie są przewidywalne i ustalane poprzez stosowanie spójnych, obiektywnych kryteriów, lecz są raczej określane subiektywną gotowością do płacenia bez rzeczywistego związku z rzeczywistymi importowanymi produktami.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie w jakim pozwana mogła łatwo zastosować mniej restrykcyjne środki, które nie byłyby podjęte wyłącznie na szkodę rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań, w ten sposób, że pozwana nie poszanowała uzasadnionych oczekiwań skarżących do bycia potraktowanymi w zrównoważony, uczciwy i niedyskryminujący sposób.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji, w ten sposób, że pozwana najpierw nie podjęła żadnych działań, pomimo powtarzanych ostrzeżeń o zakłóceniach rynku, następnie zastosowała środki oczywiście niewłaściwe do usunięcia tych zakłóceń, a czyniąc to naruszyła ustanowioną przez Radę równowagę pomiędzy producentami krajowymi a rafineriami importującymi.

W celu stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 57/2012 skarżące wskazują jedynie zarzuty pierwszy, czwarty i szósty.

Tytułem żądania ewentualnego skarżące wskazują powyższe podstawy stwierdzenia nieważności w odniesieniu do rozporządzenia nr 1239/2011 i rozporządzenia nr 1308/2011, jako zarzut nielegalności na podstawie art. 277 TFUE. W przypadku gdyby Sąd oddalił te zarzuty mające na celu stwierdzenie nieważności, skarżące podnoszą również zarzut nielegalności na podstawie art. 277 TFUE wobec art. 186a i art. 187 rozporządzenia nr 1234/2007, na którym oparte są zaskarżone rozporządzenia oraz domagają się stwierdzenia tych przepisów rozporządzenia nr 1234/2007 a także zaskarżonych rozporządzeń.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 30 marca 2012 r. — Atlantean przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/08) (¹)

(2012/C 151/56)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — Atlantean przeciwko Komisji

(Sprawa T-368/08) (¹)

(2012/C 151/57)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2012 r. — PhysioNova przeciwko OHIM — Flex Equipos de Descanso (FLEX)

(Sprawa T-501/09) (¹)

(2012/C 151/58)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 28 marca 2012 r. — X Technology Swiss przeciwko OHIM — Brawn (X-Undergear)

(Sprawa T-581/10) (¹)

(2012/C 151/59)

Język postępowania: niemiecki

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

